

HAYVANLARIN DİLİNİ ÖĞRENEN ADAM



Genç bir adam, Musa Peygamber'den kendisine hayvanların dilini öğretmesini istedi.

– Evcil ve yabani hayvanların dilini anlamamı sağla da onların konuştuklarını anlayıp ders ve ibret alayım.

Musa Peygamber, onun bu isteğini ilk önce geri çevirdi.

– Bu hevesten vazgeç, dedi. Bu senin için iyi olma-yabilir.

Adam ısrar ediyor, isteğinden vazgeçmiyordu. Musa Peygamber ise onu vazgeçirmeye çalışıyordu. İsteğini kabul ettiremeyen adam,

– Bütün hayvanların dilini öğrenme isteğinden vazgeçtim. Bana sadece tavuk ve köpeğin dilini öğret. En azından insanların sadık dostu köpeklerin ve evimizdeki tavuklarla horozun konuştuklarını anlayayım, dedi.

Musa Peygamber, onun ısrarları karşısında,

– Sen bilirsin. Öyleyse istediğin verildi, dedi.

Adam sevinip teşekkür ederek ayrıldı Musa Peygamber'in huzurundan. Eve döndükten sonra köpek ve tavuğun dilini anlayıp anlamadığını sınamak için kapının önünde beklemeye başladı.

Evin hizmetçisi evin önüne çıkıp sofraya bezini silkeledi. Sofra bezinden büyük bir ekmek parçası yere düştü. Horoz hemen koşarak ekmeği kapıp kaçtı. Bunu gören köpek,

– Sen benim hakkımı elimden aldın, dedi horoza. Sen buğday tanesi yiyebilirsin. Oysa benim buğday yemem imkânsız. Buğday, arpa ve mısır yiyebilecekken bizim yiyeceğimize göz diktin.

Horoz ona cevap verdi:

– Ekmeği aldım diye üzülme. Bunun yerine daha iyi yiyecekler gelecek sana. Sahibimizin atı yarın ölecek. Bol bol et yersin. Atın ölümü köpekler için bayram demektir.

Adam, bunu duyunca hemen atını pazara götürüp sattı. Böylece horozun sözü boşa çıktı ve köpeğe karşı mahcup oldu. Ama ertesi gün kapının önünde ekmeği görünce gene dayanamayıp köpeğin önünden kapıverdi. Köpek buna çok sinirlendi,

– Bre hileci horoz, dedi. Bu kaçınıcı yalan? Ölecek dediğin ata ne oldu?

– O at başka yerde ölüp gitti, dedi horoz. Sahibimiz

atı satıp zarar etmekten kurtuldu ama başkalarını zarara soktu. Fakat merak etme. Yarın da katır ölecek. Tavuklar ve horozlar et yemez bilirsin. Katırını tek başına afiyetle yersin.

Adam, onların konuşmalarını gene duyup anladı ve hemen katırını sattı. Böylece köpek etten mahrum kaldı. Adam, horoz ve köpeğin dilini anladığı için seviniyordu. Ertesi gün öfkeli köpek, horoza bağırıp çağırıyordu:

– Behey yalancı horoz! Ne oldu katıra?

Horoz mahcuptu.

– Katırını da sattı, dedi hayıflanarak. Ama yarın kölesi ölecek. O ölünce cenaze evine yemekler gelir. Onların artıklarıyla bir güzel doyurursun karnını.

Adam bu konuşulanları da duyup kölesini aceleyle satıp tasadan kurtuldu.

Köpeğin artık tahammülü kalmamıştı. Horozun yolunu kesti.

– Bu kaçınıcı yalan, diye bağırıyordu. Yalandan başka işin yok senin zaten!

Horoz onun bu suçlamasına alınmıştı,

– Biz horozlar yalan söylemeyiz, dedi ibikleri kızarak. Sabah namazını insanlara biz bildiririz. Yanlış zamanda ötersek hemen boynumuzu keserler.

– Bu laflar karın doyurmuyor, dedi köpek.

Horoz, yutkunduktan sonra üzüntüyle sevinç arası bir sesle konuştu:

– Sana bir haberim var. Yarın sahibimiz ölecek. Mirasçısı da cenaze töreni için öküz kesecek. Sana da mahallenin köpeklerine de yiyecek çıkar. Bol bol yersin artık.

At, katır ve kölenin ölümünü duyan adam bunları satıp zarardan kurtulmuştu. Ama şimdi horozun ağzından kendi ölümünü duymuştu. Artık yapacak bir şey yoktu. Köpek ve arkadaşları o gün bayram etti.

İşte böyle, başkalarını zarara uğratmaktan çekinmeyen, sonunda kendisi zarar görür.